

Zborové listy

Z obsahu:

Pastieri ako náš vzor

Zázrak? Aký?

Tichá noc, svätá noc...

Spoločná konferencia CB

...

Slovo na tento mesiac

Pastieri ako náš vzor

Pastieri niečo veľkolepé v tú nevšednú noc narodenia sa Božieho Syna počuli. Nie od nejakého obyčajného človeka, ale priamo od anjela, nebeského posla. Narodil sa vám dnes Spasiteľ a Pán! A na základe tejto zvesti sa rozhodli. Povedali si: "Poďme až do Betlehema!" A práve tak vyjadrili, čo sa aj deje pri nás a ako sa máme zachovať, keď k nám zaznieva slovo evanjelia o našom spasení. Dopúšťame sa hneď dvoch chýb. Buď nemáme uši na to, čo nám Duch Boží skrze Písmo - oznamuje to veľkolepé dielo spasenia spočívajúce v tomto bezbrannom narodenom Dieťati, alebo potom to, čo sme počuli, nijako alebo nedostatočne uskutočňujeme. Vianoce sú na to, aby sme si náš nedostatok uvedomili, ale ho aj odstránili. Aby nás plne a do hĺbky prenikla zvesť Vianoc, že aj nám, mne osobne sa narodil Spasiteľ a Pán a tak isto, že táto skutočnosť, ktorú si privlastňujem vierou, budí aj vo mne pohyb. Idem až na miesto, kde sa Dieťa nachádza. Lukáš zaznamenáva, že pastieri sa rýchlo rozhodli a pobrali do Betlehema. Bez akéhokoľvek váhania kalkulácií, čo bude so stádom, keď pri ňom na istú chvíľu nebudú? Aká všelijaké iné riziká sú spojené s tým, že opustia svoj trvanlivý zamestnanecký post!

Odvaha viery - to je posolstvo a odkaz pre nás od týchto prostých mužov - pastierov oviec. Božia sláva, ktorá sa im ukázala, nezostala iba v ich myšliach. Neboli ňou iba na chvíľu uchvátení, ale znamenala príchod až k tomu, o ktorom toto celé zjavenie bolo. Nerozhodujeme sa tak, že nikam nevykročíme? Že sa nepohneme z miesta? A tak isto si uvedomme, že postáť na ceste, je iba satanovo víťazstvo, nie výsledok toho, čo sme videli a počuli pri zvesti vianočného evanjelia.

M. Bielik

Zázrak? Aký?

Vraj sa dĺžka života človeka neráta na nádychy a výdychy, ale na zážitky, ktoré mu vyrazia dych. Nepočítala som, koľko zážitkov mi vyrazilo dych. Avšak jeden takýto mi zostane v pamäti. Mala som možnosť byť pri skutočnom „zázraku.“ Pri „zázraku“, ktorý v človeku môže dokonca zobudiť aj horšiu vlastnosť - závisť či sebaľútosť.

Poviem vám príbeh.

Môj spolužiak Ľuboš si zaumienil, že sa naučí chodiť. Jedného dňa počas prestávky zrazu vyhlásil: „Naučím sa chodiť...!“

„Ako to chceš urobiť?“ - pýtam sa ho.

„Najprv budem chodiť pomocou vozíka. Budem ho tlačiť pred sebou smerom dozadu. Keď ma z toho bude bolieť chrbát, skúsím ho tlačiť zozadu smerom dopredu. Budem to takto trénovať dovtedy, až kým to nebudem zvládať stopercentne. Potom skúsím chodiť bez vozíka.“

Ako si Ľuboš zaumienil, tak aj robil. Netrvalo dlho a tlačil svoj invalidný vozík bežným spôsobom. Chodiť pomocou vozíka som považovala za bežne zvládnuteľnú vec. Ľuboš za vozíkom nabral takú istotu, že už mu takéto chodenie pripadalo jednoduché, až malicherné. Začal sa teda vozíka púšťať a chodiť popri stenách chodieb a dverách ústavu. Prenasledovali ho dni, týždne a mesiace plné pádov a bolestí od všelijakých úderov. Ani to ho však neodradilo od jeho úmyslu splniť si, čo si zaumienil. Dokonca ho neodradil ani pád, pri ktorom si rozbil hlavu. Po tomto páde musel nosiť cyklistickú prilbu. Odo dňa, čo sa mu podarilo prejsť chodbami a dvorom bez pridržania sa akéhokoľvek predmetu, svojmu vozíku sa vyhýbal. Nechcel ho už používať. Všetci sme mu tento úspech priali.

Napriek tomu mi jeho úspech pripadal nespravodlivý a cítila som ťaživý smútok. S Ľubošom totiž nikto bolestivo necvičil. Dokonca nechodieval ani na kúpeľné liečebné pobyty. Avšak

predsa ho voľakto zodvihol z invalidného vozíka - postavil ho na nohy.

Kto to bol? Prečo si vybral práve Ľuboša? Jeho chôdza nebola síce dokonalá. Jeho zložitý telesný postih sa nedal ukryť. Dostal však väčšiu samostatnosť a voľnosť pohybu. Do určitého veku ma pri pohľade na túto skutočnosť vždy zabořela duša. Bola som úprimne rada, že mu jeho predsavzatie zázračne vyšlo. Neprešiel ale deň, aby som si pri pohľade na Ľuboša nekládla v duchu otázky: „Pomohla Ľubovi len jeho pevná vôľa, alebo niečo medzi nebom a zemou? Patrí Ľuboš azda medzi vyvolených?“

Na poslednú otázku nepoznám odpoveď. Mali sme možnosť si uvedomiť, že je tu niekto silnejší, než sme my... Tento príbeh z detstva je toho neodškriepiteľným dôkazom.

Prekvapenie v roku 2002. Na celoslovenskom plese telesne postihnutých v Prešove som zazrela Ľuboša. Stal sa ďalší zázrak. Zázrak, ktorý dokáže urobiť Boh a časový odstup. Letmý pohľad na Ľubomíra moju dušu už nezaťažila závisť ani sebaľútosť. Preletela mnou oslobodzujúca radosť z toho, že Ľuboša môžem opäť vidieť chodiť po vlastných a spokojne sa zabávať s kamarátmi. Dnes viem, že to, čo mne niekedy pripadá nespravodlivé a prísne, v Božích očiach to môže byť spravodlivé a dobré. Boh vždy vie, čo je pre mňa dobré a v akom telesnom stave mu môžem slúžiť najlepšie. Nie som ani chodiaca a ani sebestačná. Boh mi však dal veľký dar - aj ja môžem byť Jeho nástrojom. Nástrojom, ktorý stále doladuje, aby lepšie „hral“ piesne o Jeho добрote a láske. Boh možno nechce, aby som bola úžasná navonok. Možno túži, aby sa stalo krásne moje vnútro. Má v úmysle, aby som sa naučila od neho prijímať všetko, čo mi dáva s vďačnosťou a s pokojom v duši.

Danka Tirčová

HACKER

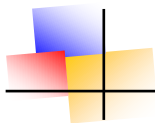

V našej firme pracujem aj ako správca serverov a v septembri nám jeden z nich napadol hacker. Nechcem dopodrobna popisovať, čo všetko som sa pokúšal urobiť, aby som ten server spojzdnil - to ani nie je dôležité. Celé to trvalo asi 3 dni a noci a ku koncu som už bol úplne fyzicky aj psychicky vyčerpaný. Celý čas som sa snažil použiť na riešenie tohto problému všetky moje teoretické aj praktické znalosti bez toho, aby som k tomu povolal nášho Stvoriteľa. Nemusím nikomu vysvetľovať, pod akým veľkým tlakom zo strany našich klientov som sa ocitol, všetci nám vyvolávali a bolo to veľmi ťažké vysvetľovať im, že na tom pracujeme.

Všetko vyvrcholilo na tretiu noc okolo 1 hodiny v noci. Už som sa ani nevedel modliť, hoci som niekde hlboko v sebe cítil, že práve teraz je čas. Bol som v takom rozporení, že už nemôžem ďalej nič na tomto stave zmeniť - idem spať a ráno poviem všetkým klientom, nech si presunú svoje webstránky a práce k niekomu inému. Prosto som sa vzdal, bol koniec.

Vtedy akoby sa niečo vo mne odblokovalo a ja som sa konečne začal úprimne modliť, aby mi pán Boh pomohol. Ihneď nato som jasne v mojej mysli uvidel súbor, v ktorom bol problém. Okamžite som sa naňho išiel pozrieť a skutočne tam bol problém, ktorý spôsoboval nefunkčnosť servera. Takže som to s veľkou radosťou opravil a mohol ísť spať ale s akou úžasnou zmenou v mojej mysli a srdci a s veľkou vďakou nášmu Bohu, ktorý mi tak pomohol. Táto moja osobná skúsenosť mi jasne ukázala, že tam, kde naše sily končia, práve tam je ON.

Dávid Madáč

Tichá noc, svätá noc...

V roku 1952 sa v Československu budoval socializmus a zároveň sa viedol nezmieriteľný ideologický triedny boj s vnútorným nepriateľom. Jeho predstaviteľmi v stalinizmom opantaných hlavách boli hlavne kulaci - malí, či väčší bývalí vlastníci poľnohospodárskej pôdy, drobní, či väčší bývalí remeselníci a podnikatelia, antifašisti domáceho a zahraničného odboja, v ktorých režim tušil možných budúcich vzbúrencov. V neposlednom rade kňazi, rehoľníci a duchovní všetkých vierovyznaní ako úhlavní nepriatelia socialistických ideí. Následkom toho boli väznice preplnené obvyklými delikventmi, ale hlavne stovkami obvinených z vykonštruovanej vlastizrady, nedovoleného opúšťania republiky, sabotáží a spolčovania sa so západnými imperialistami, ktorí nám len pred pár rokmi pomáhali zbaviť sa okupácie nemeckého fašizmu. Uväznení neboli ušetrení zbavovania sa ľudskej dôstojnosti, hladu, zimy, telesných trestov, neboli si istí budúcim dňom, nemali kontakt so svojimi rodinami a s dianím v spoločnosti a všade prítomná atmosféra úplného bezprávia a možnosti účinnej obhajoby sa podpísala na každom postihnutom podľa ich vnútornej duševnej sily, v snahe aspoň prežiť. Niektorí si zúfali, iní podliehali telesným aj duševným chorobám a poniektorí sa snažili na úkor spolupostihnutých donášať. Kompletná zbierka ľudských pováh. Silnejšie osobnosti predsa len dúfali v spravodlivosť či šťastie, ale nepochybne z tejto skladby väznených najlepšie obstáli, ako aj v iných krajných situáciách človeka, tí, ktorí mali vieru v Boha. Kým si väznitelia uvedomili, že práve množstvo duchovných medzi väzňami marí ich „prevýchovu“ v socialistického človeka, uplynulo v tých prvých ponurých rokoch päťdesiatych, niekoľko sezón. Vo väzení nebolo k dispozícii Sväté písmo či akákoľvek náboženská literatúra. Našťastie väzni - duchovní mali výbornú pamäť. Za mrežami vraj najpomalšie plynie čas a tak aj tí, ktorí by inak možno na bohoslužbu nezašli, počúvali výklad Písma, homílie, slúžené omše, litánie a v adventnom čase tzv. roráty, ranné modlitby.

Je nespochybniteľnou pravdou, že v cele nad jediným „kýblom“, ktorý slúžil na telesnú potrebu väzňov. V biednom otrhanom šate si boli všetci rovní: biskupi, farári, rehoľníci, vzdelanci, prostí ľudia a ostatní väzni, tak ako sme si všetci rovní pred naším Pánom. Dnešným jazykom povedané, vládol tam vzájomný duch spolupatričnosti a ekumenizmu, prepojený spoločným osudom bezbranných.

Medzi bývalými vysokými cirkevnými hodnosťami či inými duchovnými sa paradoxne ocitol aj dobromyseľný negramotný cigánik, pôvodom niekde z horného Gemera. Súdruhovia ho obvinili a pokladali ho tiež za farára na základe skutočnosti, že vo svojom okolí krstil deti, pochovával a sobášil. Mal na to prosté vysvetlenie, lebo chudobní Rómovia nemali peniaze na kostolné poplatky. Niečo z obradov si zapamätal a prerozprával to po poloslovensky, polorómsky, asi v štýle ako pri sobášení istej dvojice : „ Aglajo a Deži, nihdaj nerozdélindeľ ni grecohyn, ni motykohyn... bo mindár..., tak nech vám Pánbožko pomáhajú“ (greca bol druh motyky).

Aj autor týchto spomienok sa po rokoch strávených vo väzení mohol pochváliť, že vedel po latinsky celú katolícku omšu! Nuž dlhý čas väzenský sa krátil, ako sa dalo.

Štedrý deň roku 1952 plynul zdanlivo v pankráckej väznici v Prahe ako každý iný. Bola krutá zima, radiátory studené a vysoko osadené zamrežované okná nemali sklenené výplne. Väzni mali na nočný spánok k dispozícii len jedinú tenkú deku, a ak niektorý od zimy strčil ruky pod ňu a bachar to cez okienko uvidel, s treskotom sa obyčajne rozleteli dvere a dotýčný dostal obuškom po rukách alebo uštedril kopanec. Posledným jedlom toho dňa bola ráno čierna žitná káva a krajec chleba. Obed, ak sa to dalo nazvať obedom, a ani chudobná večera nebola. Hladní a uzímení väzni sa dožadovali svojho chudobného prídeltu búchaním na dvere a radiátory. Dozorcovia výsmešne oznámili revom po chodbách, že je pôst, cha, cha, tak čo?!

Deň sa vliekol horšie ako iné, len neboli výsluchy a obvyklé bitky, trochu už spoločensky unavených strážcov. Niekoľko duchovných si vodovodným potrubím morzeovkou vyťukávalo krátku správu v latine. Čo sa odohrávalo v hlavách väzňov, si môžeme ľahko domyslieť, veď skoro všetci boli myslou pri svojich blízkych. V cele niekde na 2. poschodí svojim trom spoluväzňom mučivo vylepšoval náladu bývalý šéfkuchár z vychýreného hotelu Šroubek z Václavského námestia tým, že im nasucho pripravoval bohaté štedrovečerné menu. Odpoveďou mu bolo nevďačné škvŕkanie štyroch hladných žalúdkov.

Rozrušené mysle a zima dali málokomu z väzňov zaspáť. Pred polnocou sa nad stíchnutou stovežatou Prahou ozvali zvony katolíckych kostolov, zvolávajúce na polnočnú omšu. Doľahli aj do pankráckej väznice, kde sa samozrejme žiadne bohoslužby konať nemali. Vtedy spoluväzni vzali v mnohých celách svojich duchovných na plecía tak, aby dosiahli k oknám a títo začali prvé slová Vianočnej liturgie, ktorá sa niesla nádvoriami Pankráca ľahučko, práve cez nezasklenené okná. Nejakým zázrakom sa bacharom nepodarilo vypátrať a potrestať „previnilcov“, a tak sa odbavila skoro celá pobožnosť. Na chvíľu sa rozsvietila celá väznica a za revu bacharov, aby bolo ticho, sa spustili húkajúce sirény. Keď po chvíli zmĺkli, zo všetkých okien sa rinula cez mnohé dojatím zúžené hrdlá stoviek uväznených mužov i žien každého veku vianočná pieseň piesní: Tichá noc, svätá noc... Znel vrúcny mohutný chorál ponížených, ale z toho počtu aj mnohých vďačne volajúcich k Pánovi.

Naozaj všetko stíchlo, aj zloba väzňov v ten večer. A nasledujúcu zimu už boli okná zasklené.

Zo spomienok brata Štefana Gubeka spísla D.K.

Spoločná konferencia CB 2016

V sobotu 12.11. som sa spolu s br. kazateľom Betinom zúčastnil v Bratislave Spoločnej, teda česko-slovenskej konferencie CB. Bola to prvá konferencia od zmeny Ústavy v r. 2013, a teda prvá s paritným zastúpením českej a slovenskej časti CB 33+33. Tieto počty sa medzičasom ukázali ako problém na českej strane, keďže správa cirkvi na úrovni seniorátov ešte príliš nefunguje (logicky pri počte českých zborov mali z Česka ísť delegáti zastupujúci senioráty) a zastúpenie na úrovni zborov bolo dosť riedke. Preto aj zmena systému zastúpenia bola jedným z konferenčných návrhov. Návrh, ktorý konferencia schválila, spočíva v zavedení analógie federálneho systému parlamentu: na budúcich konferenciách bude mať každý zbor svojho delegáta, t.j. počet českých delegátov bude výrazne väčší ako slovenských, ale k schváleniu návrhu bude potrebné dosiahnutie patričnej väčšiny nielen z celkového počtu delegátov, ale aj zvlášť v českej i slovenskej časti. V tomto zmysle bola teda odsúhlasená úprava Ústavy i Rokovacieho poriadku Spoločnej konferencie. Okrem toho bolo

odsúhlasené tiež pripojenie ordinačného sľubu ako dodatku k Ústave, aby tento sľub bol jednotný v celej cirkvi.

Ďalšie významné konferenčné návrhy, ktoré boli prijaté, bolo schválenie textu Vyznania viery CB (spolu s komentárom rozširujúcim stručné formulácie Vyznania) a aktualizovanej verzie Duchovných zásad CB. Najmä v prípade Zásad ide o text úzko sa dotýkajúci viacerých kontroverzných tém dnešnej doby (potraty, rozvody a opätovné sobáše, eutanázia, homosexualita,...), a preto sa o rôznych formuláciách viedla na konferencii debata, aj keď text sa prijímal ako celok. Debata bola dosť konštruktívna a aj členovia Komisie pre Zásady hovorili, že sú otvorení pre ďalšie vylepšovanie ich textu i zapracovanie nových, v tejto verzii nespomenutých tém (napr. etické otázky umelého oplodnenia). Aj preto Konferencia odporúča zborom i jednotlivcom, aby sa zoznámili s prijatými dokumentmi, študovali ich, diskutovali o nich a príp. podávali podnety na vylepšenie. Všetky prijaté dokumenty budú po jazykovej korektúre zverejnené na webe CB.

Ivan Žežula

Stretnutie východoslovenských staršovstiev

Staršovstvá východoslovenského seniorátu sa stretávajú pravidelne dvakrát ročne, na jar a na jeseň. Zámerom týchto stretnutí je vzájomné zdieľanie sa i vzdelávanie bratov starších.

Tohtoročné jesenné stretnutie sa konalo 26. novembra v Bardejove. Nosnou témou bola Večera Pánova (ďalej len VP). Kazateľ R. Betina uviedol teologický pohľad ako i porovnanie vnímania VP v rôznych denomináciách. Kazateľ Š. Evin potom viedol diskusiu k praktickým aspektom VP, kde sa diskutovali napr. otázky: Ako často? Kto smie vysluhovať a kto pomáhať pri vysluhovaní? Kto smie prijímať? Taktiež sme sa dotkli formálnej stránky VP, t. j. ako prebieha, aká má, alebo môže byť liturgia, či použiť maces alebo kvasený chlieb, atď...

Stretnutie som vnímal ako veľmi užitočné a obohacujúce.

D. Klein

Stretnutie sestier v našom zbore

Ako je zo skúseností známe, nebývajú úspešné snaženia, ktoré sú umelo nalinajkované. Toto nie je prípad sporadického stretávania našich sestier v zbore CB Košice. Akosi prirodzene s generačnou obmenou a príchodom, vďaka Pánovi nových členov, prichádza medzi nami v poslednom období prirodzená snaha byť si viac na blízku a nájsť si k tomu príležitosť. Tak podobne vyzeralo aj stretávanie rodín a po poslednej členskej schôdzi, vôľa nadviazať na dobré skúsenosti z minulosti a stretávať sa raz za štvrtý rok na zborovom dni dopoludnia, pri spoločnom stolovaní a tiež popoludní.

Naše sestry sa aj tento rok rozpomenuli na minuloročnú snahu vlastnými rukami vytvoriť vianočné pohľadnice, drobné figúrky a vianočné ozdobné predmety, ktoré si v rámci nášho

spoločenstva aj medzi sebou rozoberieme za dobrovoľnú sumu a výsledok odovzdáme pre „náš“ rómsky zbor vo Vítkovciach. Tak sa najmladšie, mladé mamičky, staršie a aj skoro najstaršie sestry niekoľkokrát stretli vo veľkej klubovni, strihali, lepili, omotávali, zlatili, viazali a vzájomne hľadali svoje skryté a aj neobjavené schopnosti a vynaliezavosť. Bolo príjemné, ako prajne sa vzájomne povzbudzovali a tešili z každej maličkosti. Stretnutie občas obveseľovala aj detská drobotina, keď otcovia nemohli zaskočiť pri strážení detí. My, čo už nemáme malé deti, sme si uvedomili, aké je užitočné, keď hlava rodiny vie zastúpiť funkciu mamičiek v domácnosti, aby zaneprázdnené manželky mali chvíle len pre seba a obmenili stereotyp domácich povinností. Malé pohostenie z domácej výroby bolo len kulisou pre spoločne strávený čas. Niekedy rozhovormi aj nad každodennými rodinnými udalosťami, výchovou, skúsenosťami. Všetko to, čo je prirodzené, čo treba prekonať, ale aj to čo nám pomáha.

Možno namietat, že výstupy z týchto sesterských „dýchánkov“ v podobe amatérskych „artefaktov“ nespĺňajú prísne estetické kritériá a možno hraničia s gýčom. Vianočné zvyky v našich končinách ale nejakú tú malú márnivosť znesú. Sme v nie v druhom rade vďačné Pánovi aj za takúto formu našej duchovnej rodiny, že si môžeme vzájomne vyjasniť náhľady na problémy, na ktoré inokedy nie je čas, na javy, ktoré naši milí bratia svojou prirodzenosťou nevnímajú a pociťujú vzájomnú blízkosť.

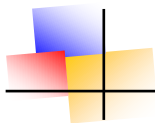
Zvyšok zboru snahu sestier dúfajme s porozumením prijme a prispeje podľa svojich možností. O to väčšia bude naša spoločná radosť zo skromného obdarovania vo viere, že náš Pán sám ráči pridať k našej malej troške mnohonásobne viac, ako si vieme želať.

D.K

...že spásu priniesol Pán

Zase raz vonia ihličie
trblietajú sa svetlá a svietielka
rozdávajú sa dary
a v prostých a elegantných izbách
zavládla atmosféra Vianoc.
Aj kresťanské aj nekresťanské rodiny
začali vdychovať onú čarovnú atmosféru
a všade sa hovorí o narodení Krista Pána
o narodení malého slávneho dieťaťa
ktoré dokonca prináša hračky, pulóvre, fotoaparáty
knihy a hory sladkostí...
Len malé dievčatko zvolalo: On je predsa darcom
spasenia!
Pán Ježiš aj tebe priniesol spásu
od beznádejnej rakoviny hriechu
od egoistických uchvatnutí citov i predmetov
čo ti nepatria
z neznesiteľnej škriepnej povahy
z nelásky a ľahostajnosti postávania
z nezájmu o problémy iných
z nekontrolovateľného mámenia zmyslov
alkoholom a nikotínom
od večnej zhuby duše
a istotu radostného života
v priestoroch nemiznúceho zmierenia.

Staršovstvo informuje

- V doplnkovej voľbe bol do staršovstva zvolený br. J. Homišin, ktorý by mal po zložení sľubu prevziať funkciu hospodára zboru.
- Členská schôdza odsúhlasila pravidelné konanie Zborového dňa so spoločným obedom s predbežnou frekvenciou 4x do roka.

Požehnavanie malej Laury Černotovej 20.11.2016

Organizačné informácie

Pravidelné stretnutia:

- ✚ **Nedeľné zhromaždenie:** o 10.00 hod. v modlitebni.
- ✚ **Modlitebné stretnutia:** v nedeľu o 9:30 v zborovej miestnosti
- ✚ **Biblické hodiny:** v stredu o 17:00 hod. v modlitebni
- ✚ **Program pre deti:** každú nedeľu v priebehu hlavného zhromaždenia

Kazateľ je k dispozícii k pastoračným rozhovorom v každom čase.

Kontakty:

Kancelária zboru: 055/622 5424; kazateľ Rastislav Betina 0948 235 035

Ďakujeme za podporu práce zboru, jednotlivých zborových činností a aktivít vaším finančným darom na účet:

SK76 0900 0000 0050 2302 2870 - zabezpečenie každodenného chodu zboru

SK78 3100 0000 0043 5012 9742- pre investičnú Výstavbu Bardejovská

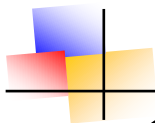
Služba pri ozvučení: Ján Havrila

Služba prekladu kázne: Daniel Liška, Marcel Kuzma

Modlitebné podnety:

- ✚ **Za brata kazateľa a jeho rodinu**
- ✚ **Za všetky stretnutia v zbore, za ich duchovný úžitok**
- ✚ **Za duchovnú jednotu zboru**
- ✚ **Za evanjelizačnú a svedeckú službu**
- ✚ **Za misiu doma a v zahraničí**
- ✚ **Za rodiny za výchovu detí v duchu evanjelia**
- ✚ **Za našich chorých a dôchodcov**

Program na mesiac december 2016

4.12.	Ne	10:00 Zhromaždenie (kaz. Rastislav Betina) Večera Pánova
6.12.	Ut	17:00 Biblická hodina (kaz. Rastislav Betina)
11.12.	Ne	10:00 Zhromaždenie (Jeff Talley)
14.12.	St	17:00 Biblická hodina (kaz. Rastislav Betina)
18.12.	Ne	10:00 Zhromaždenie - Detská slávnosť
24.12.	So	10:00 Štedrý deň (kaz. Rastislav Betina)
25.12.	Ne	10:00 Zhromaždenie (kaz. Rastislav Betina)
31.12.	So	17:00 Stretnutie na záver roka
1.1.2017	Ne	10:00 Zhromaždenie (kaz. Rastislav Betina) Večera Pánova
8.1.	Ne	10:00 Zhromaždenie (kaz. Rastislav Betina)

Zmena programu vyhradená.

Zborové listy vydáva Zbor Cirkvi bratskej, Kováčska 31, Košice.

Len pre vnútornú potrebu.

Uzávierka nasledujúceho čísla je v nedeľu 31.12.2016

Za príspevky vopred ďakujeme.

Redakcia: M. Bielik, I. Žežula

Jazyková korektúra: M. Bielik

Grafická úprava: M. Petrejčík

Web: <http://www.cbke.sk>